

eller mere end det dobbelte, saa er det dog klart, at med det dobbelte vilde man sikkert holde sig indenfor den nuværende Kassebeholdnings Grænse, og selv om det blev over det dobbelte, vilde man ikke paa langt nær naa op til det, som er Fondens samlede Beholdning af Tilgodehavende, naar vi naar den 1. April. Hvis man sætter Nødhjælpsarbejder i Gang og giver Tilskud til disse i Stedet for at give Understøttelse, vil man endda neppe komme saa højt op, thi dette er jo ingenlunde dyrere, og navnlig ikke, hvis Arbejderne gaar ind paa efter Kommunalbestyrelsens Beslutning at arbejde for den tariffmæssige Betaling og betaler de 15 pCt. tilbage til Fonden. Derfor maa jeg mene, at de arbejdsløse er ganske sikret, naar vi holder os til Fonden, og Fondens Penge vil ogsaa række langt; det er ikke nødvendigt, synes jeg, at gaa til Staten.

Hvis man gennemlæser den Forelæggelsestale, den højtærede Socialminister holdt i Folketinget, bliver man ogsaa opmærksom paa, forekommer det i hvert Fald mig, at det ikke er med synderlig Glæde, Finansministeren er gaaet med til at stille indtil 3 Mill. Kr. til Raadighed. Det sagdes i Folketinget, at der er Sandsynlighed for, at de 3 Mill. Kr. uden altfor store Vanskeligheder vil kunne tilvejebringes i indeværende Vinter, hvorimod Finansministeriet ikke kan paatage sig noget Ansvar for at skaffe de 8 Mill. Kr., uden at der optages et Statslaan. Der kommer saa en lille mærkværdig Sætning bagefter, hvorefter det ser ud til, at den højtærede Socialminister vil hævde, at et saadant Statslaan ikke er en Forøgelse af Statsgælden; jeg tror ikke, det er rigtig holdbart, men jeg skal i øvrigt ikke opholde mig videre derved. Men det synes altsaa, at Finansministeren ikke ser paa Optagelse af et nyt Laan med særlig Glæde, men dog kan gaa med dertil. Jeg vil advare imod, at der lægges flere Byrder over paa Skatteyderne, end de har i Øjeblikket, og gøres Brug af Statens Beholdninger til direkte Udgifter i Stedet for af de Penge, der findes i allerede opsparede Fonds.

Den højtærede Minister sagde i Dag — i øvrigt blev det samme sagt af den socialdemokratiske Ordfører i Folketinget under Sagens Behandling dér —, at det var vanskeligt, det var for omstændeligt at sætte Nødhjælpsarbejder i Gang; den socialdemokratiske Ordfører sagde, at „en Række af de Bestemmelser, der gælder om Nødhjælpsarbejder, er upraktiske, og dette giver en ganske naturlig Forklaring paa, at der

ikke er kommet ret meget ud deraf“. Han sagde endvidere, at der er saa mange Forhold, der skal konstateres, f. Eks. skal man først beskæftige Familieforsørgere og dem, der har gaaet længst ledige. Det samme sagde den højtærede Socialminister i Dag; han indrømmede, at det er Bestemmelser, som kan være naturlige og rigtige, men de bevirker alligevel, at Loven er et tungt Apparat at arbejde med. Ja, det kan da i hvert Fald kun volde nogen Forsinkelse med Arbejdernes Paabegyndelse; andet kan jeg ikke se det kan bevirke, og naar det er naturligt og rigtigt at tage disse Hensyn, naar Staten skal anvende Penge paa denne Op-gave, hvorfor skal man saa ikke tage dem? Men hvis Bestemmelserne er for omstændelige, har den højtærede Minister jo Adgang til at forandre dem, thi Loven indeholder vist ikke saa omstændelige Bestemmelser, og skulde den gøre det, tror jeg, det havde været rigtigere, om man havde søgt at faa noget ændret i Loven. Jeg tror nu ikke, det hele er saa besværligt, naar blot der tages godt fat. Det er jo de lokale Udvalg, der afgør, om et Arbejde kan udføres som Nødhjælpsarbejde, og Ministeren afgør Vilkaarene, hvorpaa der arbejdes, approberer dem; og jeg finder, at en Minister, som har social Interesse og i øvrigt kun har den Op-gave at beskæftige sig med sociale Spørgsmaal, meget hurtigt maa kunne gøre dette. Imidlertid er det jo muligt, at dette Spørgsmaal kan klares lidt mere i det Udvalg, som jeg har til Hensigt at stille Forslag om, men med Hensyn til Hovedprincippet kan der ikke gøres nogen som helst Indrømmelse. I øvrigt forstaar jeg ikke, at det skulde være lettere at sætte Arbejder i Gang efter det Lovforslag, der her foreligger, end efter Arbejdsløshedslovens § 32, 1ste Stykke, thi det forekommer mig, at Udtrykkene maa omfatte akkurat det samme; de er ikke saa forskellige, at der kan komme flere Arbejder ind under Lovforslaget end under Arbejdsløshedslovens § 32, 1ste Stykke. Derimod er Lovforslaget begrænset til at omfatte Arbejder, der iværksættes inden den 15. Maj, medens Arbejdsløshedsloven omfatter hele den Tid, i hvilken der findes ekstraordinær Arbejdsledighed.

Medens saaledes i Loven alt er lagt til Rette til hurtig Udførelse af Arbejder, hvis der indtræder en Krise som den, der nu er ved at indtræde, gives der jo ikke i Loven Adgang til at yde Laan til Arbejdernes Udførelse, men efter det, der er oplyst i Betænkningen, efter de Udtalelser og Beregninger, som mit Partis Ordfører Hr. Slebsager har fremført i Folketinget, og som jeg